

LBRIS

We know
books

SARAH
MACLEAN

Secrete arzătoare

Traducere din limba engleză

ELENA ARHIRE

1

Estul Londrei
Ianuarie 1840

Lui Lady Imogen Loveless îi plăceau la nebunie exploziile.

Nu era vreo sadică. Nu-i plăcea ideea că exploziile puteau face rău. Nu, dacă o întreba cineva, ar fi răspuns că nu-și găsea bucuria în *lucrurile* explodate, ci mai degrabă în *mijloacele prin care* explodau lucrurile.

Lui Imogen îi plăceau scânteile strălucitoare de lumină, valurile de căldură, mirosul și *sunetul* lor specific – pentru urechea unui profan, un *bubuit*, un *trosnet*, un *șuierat* sau un *fâsâit*, dar, de cele mai multe ori, o combinație magică de sunete ce crea un cuvânt complet nou. O *duduitură*, o *țistuială*, o *fâsâială*.

Cu greu găseai în Marea Britanie om care să se gândească mai mult ca Imogen la sunetele unei explozii. (Primul cuvânt rostit în copilărie fusese „bum“, chiar dacă nu fusese nimeni atât de atent încât să-l și audă.)

Cu toate acestea, fiind o doamnă și, pe deasupra, una din lumea bună, puțină lume acorda atenție ciudatei fascinații pe care o avea Imogen – sau vreuneaia dintre nenumăratele fascinații ciudate acumulate de-a lungul celor 24 de ani de viață. La drept vorbind, cei mai mulți oameni îi ignorau complet fascinațiile când discutau despre unica soră a contelui de Dorrington din moment ce era de ajuns să spui „ciudată“ pentru ca o doamnă să fie considerată respingătoare.

Imogen nu credea că a fi ciudat era o insultă. Fusese etichetată ca atare încă de la naștere, de când tatăl ei o dusesese îmbrăcată în șorțuleț la Societatea Regală de Chimie, unde fetița hoinărise în voie și combinase varul nestins și apa, iar locul acela aproape că arsese până să fie

informat contele, în termeni foarte clari, că nici un copil – în special domnișoarele – nu avea voie în clădire.

„Ciudată“, șușotise lumea pe la colțuri în timp ce ea trecuse cu pași împleticiți, urmându-și tatăl până în stradă.

„Ce fată bizară!“

„E deșteaptă în felul ei.“

„Dacă Dorrington nu e atent, o să ajungă mai rău decât prea deșteaptă.“

„O să ajungă să fie prea mult.“

Și așa ajunsese. Lady Imogen Loveless era prea mult pentru societate și prea mult pentru fratele ei, care îi devenise tutore după moartea iubitului ei tată, pe când ea avea doar 16 ani. Și *de departe* prea mult pentru orice pretendent ar fi venit să-i bată la ușă în Mayfair, chiar dacă nu apăruse încă nici unul până în acea dimineată de ianuarie, la o lună după ce împlinise 24 de ani.

Ceea ce îi convenea de minune, pentru că prefera să fie prea mult. Iar dacă înalta societate considera că *prea mult* nu era suficient pentru balurile, dineurile, ceaiurile și compania sa, Imogen era mai mult decât fericită să rămână cu tincturile și tonicele ei în atelierul pe care și-l amenajase în pivnițele de la Dorrington House. Și cu prietenele ei, care înțelegeau perfect cât de distractivă și de descurcăreață putea să fie cu așa-zisele tincturi, tonice și experimente.

La ceai nu se discuta niciodată despre sunetele pe care le scoteau exploziile.

Astfel că, în acea dimineată de ianuarie, chiar după ivirea zorilor, în aerul proaspăt și rece al nopții ce încă nu se mistuise, Imogen se afla la locul unei explozii. Unde se întâmplase o explozie – la timpul trecut. Nu la timpul prezent, din fericire, căci Imogen nu avea nimic de-a face cu explozia în cauză. Nu știa cum răsunase explozia în punctul culminant – își închipuia doar că fusese ca un fel de *tunet* pentru că era convinsă că se auzise un *bubuit* extraordinar când clădirea se prăbușise din temelii.

Nu se simțea mirosul vreunui explozibil anume – orice miros specific, care să mai fi plutit în aer, fusese înăbușit de fumul acru al incendiului provocat de explozibili și de norul de praf produs de clădire, făcută acum una cu pământul.

Cu 12 ore mai devreme, clădirea adăpostise O'Dwyer și Leafes, un atelier de croitorie ascuns între o cârciumă și o cofetărie din Spitalfields, un colțișor din East London ce fremăta de viață, care nu ar fi înflorit defel fără surprinzătoarea celebritate a atelierului ce atrăgea o clientelă fidelă de femei și fără proprietățile sale iscusite în arta țesutului. Disparația croitoriei avea să fie o pierdere grea pentru afacerile ce apucaseră

LBBIS

We know
books

să se dezvolte în jurul atelierului – clădirea nu avea cum să fie salvată. Singura opțiune era mutarea.

Cu adevărat o situație tristă, dar care nu ar fi trebuit să atragă decât atenția celor din imediata apropiere.

Fără îndoială, nu era o situație menită să atragă atenția unei doamne din aristocrație.

Cu atât mai puțin atenția a patru asemenea doamne.

Dar aici nu era vorba despre o *simplică* clădire și nici despre niște *simple* doamne.

Și astfel, în cenușia și apăsătoare dimineață londoneză, cu atât mai împovărată de amenințarea ploii înghețate și de liniștea clădirii distruse, Imogen și alte trei femei stăteau între mormanele de moloz într-un spațiu care se căsca spre stradă și văzduh, între The Hollow Drum și Magazinul de plăcinte savuroase al doamnei Twizzleton, părând să fie, în același timp, nelalocul lor și perfect stăpâne pe situație.

Despre Frumoasele Diabolice se șușotea pe la colțuri sălilor de bal și ale barurilor din Londra – un grup de femei (Erau patru? Patruzeci? Uneori părea că erau patru *mii*) care își făcuse un nume dezvăluind cele mai urâte părți dintr-o lume coruptă, în timp ce oamenii aflați la putere refuzau să facă acest lucru.

Puțini erau cei care cunoșteau identitatea vreuneia dintre membrele bandei, darămite a celor patru femei care puseseră bazele echipei – la urma urmei, când venea vorba de femei, oamenii erau rareori atenți. Iar Frumoasele Diabolice, încântate să fie botezate astfel de ziarele de scandal din Londra (conform unor surse anonime de la Scotland Yard), erau tare bucuroase să profite de pe urma acestei lipse de atenție și să se ascundă în văzul lumii.

Se întâmpla adesea, de exemplu, să le găsești pe cele patru prin sălile de bal din Mayfair, prin sălile de mese din Kensington și prin magazinele de pe Bond Street, unde banii, puterea și moda îți ofereau un anumit tip de invizibilitate. Scăpau de atenția nedorită și în Covent Garden, unde o pelerină bună și un birjar mai iscusit te ajutau cu ușurință să treci neobservată ca femeie. Dar femei înveșmântate în mătăsuri și satinuri în culori strălucitoare și pelerine proaspăt călcate pierzând vremea prin funinginea cenușie din East End?

Asta era cu totul altceva.

Pe de altă parte, nu se întâmpla în fiecare zi ca o afacere finanțată de o ducesă bogată – de două ducese bogate – și de ficele a doi conți la fel de bogați să ajungă praf și pulbere.

Și astfel... Ei bine, nevoile cereau să fie acolo.

LBDRIS | We know

Ceea ce însemna că Lady Imogen, mare admiratoare a exploziilor – iscusită expertă cu drepturi depline în materie de explozibili –, era acolo să investigheze. Mirosul. Sunetele. Explozivii.

Se ghemui printre dărâmături, cercetând stratul consistent de funingine neagră, depus de pe ceea ce fusese cândva spațiul din spatele tejghelei cu panglici, acum țândări, distrusă de puterea exploziei.

Ridicând privirea, Imogen studie zidul de cărămidă în parte prăbușit din spatele ei, unde oglinda ce despărțise partea din față a atelierului de încăperile din spate fusese spartă și distrusă de căldură. Sus, podelele din lemn arseseră, lăsând în urmă doar ruinele scării dintre atelierul de la parter și cerul de deasupra – un cer care se vedea acum prin etajele doi și trei, și ele năruite.

Trase adânc aer în piept, un aer încărcat de fum, sulf și ploaie rece.

– Sigur și-au dus treaba la bun sfârșit, nu-i așa?

Cuvintele plutiră în tăcere pentru o clipă, înainte ca ea să se întoarcă spre cele două femei care o urmăreau cu atenție.

Clipi nedumerită.

– Poftim?

– Ți-aș putea sugera să pari mai puțin impresionată de distrugerea unei clădiri? spuse ducesa de Trevescan.

Imogen ridică ușor din umeri.

– Cine a făcut asta a știut exact unde să plaseze dispozitivul...

– Și, de asemenea, *când*. Sesily Calhoun stătea în pragul ușii de acum pulverizate, uitându-se spre stradă, unde câțiva oameni mai matinali erau pe cale să-și înceapă ziua. Destul de târziu pentru ca oricine ar fi văzut ceva...

– Să nu vadă nimic. Adelaide Carrington, proaspăta ducesă de Clayborn, se ivi din spatele clădirii. Cea mai veche regulă din South Bank. Dacă vezi ceva, nu spune nimic. Ținea în mână un teanc de hârtii. Le-am găsit.

– Excelent, spuse ducesa, neputând să-și mascheze ușurarea când Adelaide i se alătură pe scări. Pe mâini greșite, documentele păstrate de Frances O'Dwyer și Erin Leafé și recuperate de Adelaide puteau să distrugă vieți. Nu ne dorim să vorbească cineva. Imogen îi va auzi oricum.

Sesily chicoti.

– Iar cei de la *News* îi vor aduce laude.

Firește, ziarele nu aveau să-i menționeze numele. Pe hârtie, cele patru și ampla rețea de femei cu care lucrau erau doar Frumoasele Diabolice. Lăudate și numite de cele mai deșănțate ziare drept „Doamnele justițiare” și de către cele mai revoluționare ca „Apărătoare ale femeilor și bărbaților

LBRIS

We know
books.

de rând“, Frumoasele câştigaseră o mulțime de adepți prin toată Marea Britanie, adepți cărora le plăcea să vadă cum adevărul ajungea, în sfârșit, la putere.

Bineînțeles, erau urmărite și de cei aflați la putere, cărora nu le păsa să audă adevărul. Genul de oameni care puneau bombe prin locuri în care femei aflate în afara cercului puterii se adunau și împărtășeau idei. Femei precum O'Dwyer și Leafe.

Fără îndoială, în cei doi ani de când Frumoasele începuseră nu doar să-i apere pe cei aflați în afara cercurilor care aveau putere și privilegiu în parlament – femei, copii, muncitori, săraci –, ci să-i învingă pe cei care foloseau puterea și privilegiile pentru a pedepsi, lucrurile căpătaseră o turnură mai incendiară.

O regină pe tron inflamase deja aristocrația, dar ideea că femeile puteau năruți oriunde, bucățică cu bucățică, generații întregi de putere? Era de ajuns pentru a le transforma în ținte.

Totul se sfârși cu și mai multă furie. Mai multe editoriale entuziaste despre sexul slab. Mai multe povești cu tâlc despre muncitori care își câștigau drepturile, despre femei care se răzvrăteau împotriva soților și taților, despre copii crescuți cu duhul blândeții.

„Au regină, iar acum toate se așteaptă să fie tratate ca os domnesc“, șușoteau ei.

Iar acum, asta. În trei luni, trei explozii, la trei astfel de ateliere – fiecare cu o cameră în față și una în spate. O afacere în față și alta în spate. Una mult mai importantă decât cealaltă. Și de aceea, cu atât mai primejdioasă.

O brutărie din Bethnal Green care acționa ca punct de trecere pentru femeile care fugeau de soți și căsătorii, o tipografie din Whitechapel ce le lăsa loc de manevră muncitorilor care complotau pentru condiții de lucru și salarii mai bune, iar acum croitoria O'Dwyer și Leafe's, care ascundea una dintre clinicile secrete pentru sănătatea femeilor din Londra.

Transformate în ruină de mâinile cuiva cu abilități rudimentare și o absolută lipsă de conștiință.

– Ai grijă la scările alea, spuse Imogen fără să ridice privirea și continuând să inspecteze. Nu sunt sigure.

Ducesa își retrase brusc mâna de pe balustrada rămasă neatinsă.

– Ezit să întreb, dar este ceva sigur aici?

Imogen nu răspunse, fiind prea concentrată pe cercetările ei.

Adelaide își ajustă ochelarii.

– Imogen, e ceva sigur aici?

LIBRIS

We know
books

–Hm? Imogen ridică privirea. Oh, normal că nu. Celelalte trei femei schimbă o privire, deloc neobișnuită când se aflau în preajma provocatoarei lor prietene. Sesily, îmi aduci săculețul, te rog?

Sesily aruncă o privire bănuitoare spre săculețul de pânză pe care Imogen îl lăsase la fosta ușă a spațiului.

–Sincer, n-aș vrea să fiu strivită, Im.

–Nu-ți face griji. Imogen schiță un semn cu mâna spre scară. Nu ți se întâmplă nimic dacă eviți scările.

Ducesa și Adelaide se mișcă degrabă de cealaltă parte a magazinului, în vreme ce Sesily îi aduse lui Imogen săculețul. Îl deschise și scotoci înăuntru, în timp ce ducesa aruncă o privire spre stradă, ceva mai plină de viață decât cu treizeci de minute în urmă.

–Repede, spuse ea încet. Cu cât zăbovim mai mult, cu atât sunt șanse mai mari să fim descoperite.

Scoțând un mic flacon, Imogen colectă un vârf din cenușa exploziei.

–Nu mai durează mult.

–Nu e opera tatălui meu, nu-i așa? întrebă Adelaide de la o distanță sigură.

Imogen clătină din cap.

–Băieții tatălui tău n-au finețea necesară. Fără supărare.

Adelaide izbucni în râs.

–Nici o supărare. Finețea nu este o calitate necesară ca să fi mercenar și să te iei la pumni prin Lambeth.

Într-adevăr. Iar Alfie Trumbull, șeful Bully Boys – cea mai mare bandă de criminali din South Bank –, căuta să înceapă o viață nouă acum, când ginere îi era un duce. Speranța de a avea un nepot cu titlu nobiliar îl făcea până și pe cel mai înrăit lord al crimei să o ia pe calea cea bună.

–Atunci cine? întrebă Adelaide.

–Cineva care se pricepe... spuse Imogen, folosind o perie din păr de mistreț ca să dea la o parte cenușa, concentrată și cercetând cu atenție. Dar care nu are imaginație. Este același dispozitiv exploziv pe care l-au folosit și ultima, și penultima dată. Aceleași substanțe chimice. Același model de explozie.

–Care nu are imaginație? Sau căruia nu-i pasă dacă este prins? întrebă ducesa.

–Probabil ambele, răspuse Imogen.

Sesily luă o bomboană de lămâie și își înfășură pelerina stacojie strâns pe corp.

–Bine, deci Imogen mai are un pic și-și dă seama cine face toate astea, dar *de ce*?

LIBRIS

We know
books

–Asta știm. E mereu aceeași poveste. Celor de la putere nu le place când nu pot să ne țină în frâu pe noi, ceilalți. Ducesa o spuse cu dezgust, lovind cu vârful piciorului într-un morman de cărămizi. Dar același răufăcător? În trei locuri diferite? Cu trei scopuri diferite?

–Nu a zis nimeni că e același răufăcător, spuse Imogen și se ridică. Am spus că bomba a fost pusă de aceeași persoană.

–Un asasin plătit, rosti Adelaide.

Ducesa îi întâlnește privirea.

–Trebuie să te vezi cu tatăl tău, Adelaide. Dacă Bully Boys nu sunt cei care pun explozibilii...

Adelaide încuviință din cap.

–Sigur are o idee despre cine face asta. Avem nevoie de nume. Cât mai repede.

Ea se întoarce și se uită spre stradă. Soarele se ivea pe cer, iar localnicii pregătiți de o nouă zi începeau să vină să caște ochii.

Ducesa arată spre hârtiile din mâinile lui Adelaide și înclină ușor bărbia spre trăsura care aștepta.

–Ai face bine să le duci înăuntru până ce nu se observă că am descoperit ceva care nu a ars.

Ducesa de Clayborn încuviință din cap și își trase gluga pelerinei peste părul roșu ca focul înainte de a-și croi drum spre stradă și a urca în trăsură.

Sesily tremură.

–Hai, Imogen!

–E nevoie de timp pentru lucrurile astea! spuse Imogen fără să ridice privirea de la ce făcea, mișcându-se iute și cu băgare de seamă, știind că nu avea prea mult timp la dispoziție. Și apoi zise: Aha! Am găsit!

„Iată!“ Un petic de material. Îl ridică atentă din cenușă, scotând al doilea flacon din săculeț.

Celelalte femei se îndreptară de spate. Ducesa făcu un pas în față, privind peste umărul lui Imogen în timp ce aceasta își strângea cu grijă comoara.

–Și cu ce este diferit peticul ăsta de metrii de materiale care au ars aici?

–Poate cu nimic, spuse Imogen, punând flacoanele în săculețul de pânză înainte de a-și scoate carnetelul și creionul din mâneca bufantă a rochiei de un albastru strălucitor. Dar am mai văzut materialul ăsta. La brutărie. Și la tipografie. Unde nu se dă la metru.

Deschizând caietul, bifă mai multe căsuțe: *câlți, fitil, cenușă*.

Sesily scoase un suspin plin de admirație.

–Bravo, Im!

IBDIS

We know
books

– De acord, spuse ducesa. Dar, deoarece ai sustras dovezi oarecum critice de la locul crimei, cred că ar fi mai bine să o luăm din loc, și repede. Cu siguranță Scotland Yard o să-și facă apariția cât de curând.

Sesily scoase un mic pufnit zeflemitor.

– Când să-și facă timp pentru o croitorie din Spitalfields?

– Da, încuviință Imogen, ridicând săculețul și îndreptându-se spre prietenele ei, deja pe cale să i se alătore lui Adelaide în trăsură. În Poliția Metropolitană nimeni nu-și dorește o asemenea misiune.

– Mă tem că te înșeli, milady.

Vocea profundă și intensă răsună din spatele clădirii. Cele trei femei se opriră brusc în spațiul dintre ceea ce fusese cândva în interior și ceea ce se afla la exterior. Chipul lui Adelaide se ivi pe geamul trăsurii, cu ochii mari, ațintiți spre un loc aflat undeva în spatele lor.

Spre un bărbat aflat undeva în spatele lor.

Imogen simți cum ceva îi vibră în piept. Un zăngănit. Un semn, unic și familiar, precum cel a exploziei care le adusese acolo.

Care îl adusese pe *el* acolo.

Ea se întoarse, umăr la umăr cu prietenele ei, și îi întâlni privirea, întunecată și exasperată, asemenea cuvintelor pe care le mormăi de sub pălărie.

– De ce vă aflați aici?

2

Inspectorul detectiv Thomas Peck avea o zi proastă.

Și-o începuse la cinci și un sfert, cu siguranță cea mai proastă oră a dimineții. Nimic bun nu se întâmpla când te trezeai la cinci și un sfert. În primul rând, era cel mai înfrigorat moment din noapte, focul din vatră se stinsese de mult și soarele mai avea până să se ivească la orizont. În al doilea rând, era devreme. Nu atât de devreme încât să pară că era miez de noapte și nu îndeajuns de târziu încât să fie momentul potrivit pentru un matinal. Era devreme în cel mai enervant mod cu putință. Dacă lumea ar mai fi putut să rămână nemișcată vreun sfert de oră, totul ar fi fost perfect în ordine.

Inspectorul se simțea în largul lui când lucrurile erau în ordine.

Totuși, tânărul agent din recent înființatul departament de detectivi al Scotland Yard, care bătuse la ușa pensiunii doamnei Edwards din Holborn, nu reușise să mai aștepte un pic și, astfel, Thomas fusese trezit la cinci și un sfert – cea oră inumană. Mai târziu, după o cafea tare și aerul înviorător de afară, Peck avea să recunoască faptul că nu era vina tânărului rumen în obraji. Era vina lui. Pentru că o spusese răspicat întreg Departamentului de Detectivi pe care îl conducea: dacă avea loc vreo explozie, oriunde în Londra, la orice oră, în orice zi, el trebuia chemat. Numai de câț.

Dar nu însemna că îi plăcea să fie trezit cu noaptea în cap.

Și nici proprietarei lui nu părea să îi placă. Într-adevăr, doamna Edwards – care ținu neapărat să-l muștruluiască în gura mare pe tânărul agent, înainte de a urla un „Domnule detectiv!” pe scara centrală a pensiunii și de a-l trimite să-i bată la ușă – nu arătase că îi plăcea. Chiar dacă părea să îi placă destul de mult partea cu urletele.

Nu mai conta. Pe la șase fără un sfert, Thomas recăpătase controlul asupra situației: ras, spălat și îmbrăcat, ieși din casă, cu o doamnă Edwards în urma lui, care nu șovăi să-și peroreze binecunoscuta predică: „Chiriașii decenti nu primesc vizite înainte de zorii zilei“.

Cu toate acestea, era nevoie de mult mai mult decât diatribele unei proprietare pentru a-l abate pe Tommy Peck din drumul lui. Închise după el ușa de un negru impecabil, amuțind zgomotele din pensiune cu o mână hotărâtă. Se uită la tânărul agent.

– Încotro?

Se părea că se îndreptau spre East End, unde o explozie teribilă distrusese o croitorie, aflată între o cofetărie și o cârciumă. Perfect conștient de trăsura poliției în care se deplasa, Peck își instrui vizitiul să-l lase pe aleea din spatele clădirii pentru a trece neobservat și a nu-și anunța prezența celor care puteau să mai zăbovească la fața locului.

Tânărul agent se strădui din răsuputeri să-și ascundă convingerea că inspectorul detectiv avea așteptări prea mari de la Spitalfields – conform rapoartelor, clădirea fusese rasă din temelii în toiul nopții și sigur orice posibil vinovat era dus de mult.

Dar Thomas Peck nu se aștepta să descopere un vinovat. Se aștepta la ceva mult mai rău.

La chaos. Un chaos care se dezvăluia într-o siluetă drăguță, împlinită și minionă, cu ochi strălucitori și bucle negre lucioase. Un chaos care venea prea adesea la pachet cu bebele. Și munți de hârtogărie.

Iar ea era acolo, după cum bine se așteptase. Lady Imogen Loveless, înveșmântată în albastrul scânteietor al unui cer de vară („Oare femeia purtase vreodată o culoare care să nu se regăsească în afurisitul curcubeu?“), între mormanele de moloz ale unei clădiri care sărise în aer și care nu era deloc stabilă, împreună cu alte două doamne – ducesa de Trevescan și doamna Sesily Calhoun – cu promisiunea, ca de fiecare dată, de a-i face ziua proastă cu atât mai nesuferită.

Începu în aceeași notă ca de obicei, aruncându-i un zâmbet îndrăznet și luminos – un zâmbet menit să zăpăcească mintea unui bărbat mai slab de înger. Dar Thomas Peck nu era un bărbat mai slab de înger și era imun la farmecele femeii. Când nu era luat pe nepregătite.

Motiv pentru care pătrunse în clădire pe ceea ce fusese odinioară ușa din spate, observându-le pe Lady Imogen și tovarășele ei înainte ca ea să-i remarce prezența. Și chiar la timp ca să audă cum plănuiau să plece în grabă.

Nu dacă avea și el un cuvânt de spus. Peck le opri chiar când se îndreptau spre trăsură, cea de-a patra membră din grupul vesel, devenită de curând ducesă de Clayborn, zărindu-se pe geamul trăsुरii. Ar fi mințit